

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **S. H.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016 č.j. MPSV-2016/56053-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 20. 1. 2016 č.j. 153538/16/AB (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o zvýšení dávky – příspěvku na bydlení – za období od 1. 10. 2012 do 31. 12. 2012.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný podle § 5 odst. 8 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, neměl za příjem považovat částku uvedenou v § 5 odst. 6 tohoto zákona, a to za celé měsíce červenec i srpen. Žalovaný podle žalobkyně nesprávně posoudil období, po které žalobkyně vykonávala samostatnou výdělečnou činnost, podle registrace u Pražské správy sociálního zabezpečení, které bylo tomuto

orgánu sděleno nesprávně; žalobkyně podle svého prohlášení vykonávala samostatnou výdělečnou činnost pouze v měsících červenec a srpen 2012.

3. Žalovaný ve svém vyjádření oponoval žalobě tak, že správní orgány postupovaly v souladu se zásadou správního řízení, kdy jsou povinny zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jestliže v pochybnostech zjišťovaly, zda žalobkyně vykonává samostatnou výdělečnou činnost; žalobkyně v dokladu o výši čtvrtletního příjmu za 3. čtvrtletí 2012 uváděla, že nevykonává samostatnou výdělečnou činnost a současně je registrována na Finančním úřadě pro Prahu 9 k dani z příjmů fyzických osob; v roce 2014 pak opakovaně podala doklad o výši čtvrtletního příjmu za 3. čtvrtletí 2012, v němž uvádí, že vykonávala vedlejší samostatnou výdělečnou činnost v červenci a srpnu 2012. Žalovaný dodal, že žalobkyni nelze dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení za 4. čtvrtletí 2012 zvýšit rovněž z důvodu dle § 53 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb., neboť dávku lze přiznat, vyplatit nebo zvýšit zpětně nejvýše tři měsíce ode dne, kdy oprávněná osoba o zvýšení požádá; jestliže žalobkyně požádala o zvýšení dne 30. 11. 2015, bylo by možné zvýšit tuto dávku nejvýše od 30. 8. 2015, žalobkyně však žádala o zvýšení od 1. 10. 2012. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobkyně k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobkyně s takovým projednáním věci vyslovila souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně přiznal žalobkyni příspěvek na bydlení ve výši 3.916 Kč od 6. 8. 2012 do 30. 6. 2013, a to rozhodnutím ze dne 6. 12. 2012 č.j. 945791/12/AB. Dne 1. 12. 2015 žalobkyně doručila správnímu orgánu prvního stupně žádost o zvýšení dávky. Tu odůvodnila tak, že správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že žalobkyně vykonávala činnost, z níž má příjmy ze samostatné činnosti; takovou činnost však nevykonávala; podle § 5 odst. 6 věty první zákona č. 117/1995 Sb. se tato částka započítá pouze v případě, že prohlásí, že takovou činnost vykonává, přičemž nestačí pouze to, že má příslušné živnostenské oprávnění. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016 č.j. 153538/16/AB, jímž žádost žalobkyně zamítl s tím, že podle sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení (dále též „PSSZ“) žalobkyně oznámila zahájení výkonu samostatné výdělečné činnosti PSSZ dne 4. 5. 2012 se zpětnou platností od 11. 1. 2012 do 31. 12. 2012. Správní orgán prvního stupně odkázal na § 5 odst. 6 zákona č. 117/1995 Sb. s tím, že v daném případě se započítá jako příjem z (samostatné výdělečné) činnosti do rozhodného příjmu částka odpovídající 25 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství. K odvolání žalobkyně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 31. 3. 2016 č.j. MPSV-2016/56053-911, jímž odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

7. Podle § 6 písm. b) bodu 1. zákona č. 117/1995 Sb. ve znění účinném v rozhodném období rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, je, jde-li o příspěvek na bydlení, období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popřípadě nárok na dávku uplatňuje.
8. V případě příjmů z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti se uplatní § 68 odst. 3 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb. ve znění účinném v rozhodném období, podle něhož je-li rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, kalendářní čtvrtletí, považují se za doklad, kterým se příjmy prokazují, prohlášení o výši příjmů.
9. Podle § 68 odst. 4 zákona č. 117/1995 Sb. pokud jsou některé z příjmů prokazovány způsobem uvedeným v odstavci 2 písm. b) a v odstavci 3 písm. b), může orgán státní sociální podpory rozhodující o dávce v případě pochybností požádat o potvrzení o takovém příjmu, nebrání-li tomu vážná překážka.
10. Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobkyně (o tom, že nevykonávala samostatnou výdělečnou činnost) byla v rozporu s potvrzením PSSZ, žalovaný ani správní orgán prvního stupně nepochybil, jestliže vycházel v souladu s § 68 odst. 4 zákona č. 117/1995 Sb. z potvrzení PSSZ (jakož i ze sdělení finančního úřadu), z něhož vyplývá, že žalobkyně v roce 2012 vykonávala samostatnou výdělečnou činnost. Co se týče tvrzení žalobkyně, že došlo k nesprávnému sdělení ohledně období, po které žalobkyně vykonávala samostatnou výdělečnou činnost, toto soud považuje za nepodložené, a tudíž se jím blíže nezabýval.
11. Jelikož žalobkyně samostatnou výdělečnou činnost v roce 2011 zjevně nevykonávala, v daném případě se uplatní § 5 odst. 6 věta první zákona č. 117/1995 Sb. ve znění účinném v rozhodném období, kde bylo stanoveno: *„Je-li rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, kalendářní čtvrtletí [§ 6 písm. b)] a v tomto rozhodném období osoba podle svého prohlášení vykonávala činnost, z níž má příjmy uvedené v odstavci 1 písm. a) bodu 2, avšak která podle svého prohlášení v kalendářním roce bezprostředně předcházejícím kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se dávka přiznává (§ 51), činnost, z níž by měla příjem uvedený v odstavci 1 písm. a) bodu 2, nevykonávala, započítává se jako příjem z této činnosti do rozhodného příjmu částka odpovídající 25 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se rozhodný příjem zjišťuje; pro stanovení částky průměrné mzdy v národním hospodářství platí odstavec 7 věta druhá obdobně.“*
12. Žalobkyně žádala o zvýšení dávky za období 1. 10. 2012 – 31. 12. 2012; kalendářním rokem bezprostředně předcházejícím kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července (2012) do 30. června následujícího kalendářního roku (2013), na které se dávka přiznává, je tedy kalendářní rok 2011. Žalovaný i správní orgán prvního stupně tudíž postupovali v souladu se zákonem, jestliže jako příjem ze samostatné výdělečné činnosti žalobkyně započítali do jejího rozhodného příjmu částku odpovídající 25 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok 2011. Takový postup byl zcela v souladu s § 5 odst. 6 zákona č. 117/1995 Sb. ve znění účinném v rozhodném období. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
13. Pokud jde o námitku žalobkyně, že žalovaný neměl podle § 5 odst. 8 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb. za příjem považovat částku uvedenou v § 5 odst. 6 tohoto zákona (s tím, že žalobkyně podle svého prohlášení měla vykonávat samostatnou výdělečnou činnost

pouze v měsících červenec a srpen 2012), ani tuto soud neshledal důvodnou. Podle § 5 odst. 8 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb. ve znění účinném v rozhodném období pro stanovení rozhodného příjmu se nepovažuje za příjem v případech uvedených v odstavci 1 písm. a) bodu 2 (tj. v případě příjmů z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti, pozn. Městského soudu v Praze) za každý z měsíců červenec a srpen částka odpovídající jedné dvanáctině ročního příjmu z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti za kalendářní rok, za který se zjišťuje rozhodný příjem, nebo v případech uvedených v odstavci 6 částka tam uvedená, jestliže podnikání a jiná samostatná výdělečná činnost trvala po celý takový měsíc.

14. Žalobkyní odkazovaný § 5 odst. 8 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb. ve znění účinném v rozhodném období se neuplatní, neboť žalovaný v daném případě postupoval dle § 5 odst. 6 téhož zákona, přičemž toto ustanovení je *lex specialis* ve vztahu k ostatním pravidlům pro výpočet rozhodného příjmu stanoveným v § 5 cit. zákona, neboť § 5 odst. 6 zákona č. 117/1995 Sb. stanovil fikci existence rozhodného příjmu. Žalovaný tedy nemohl z podstaty věci porušit § 5 odst. 8 písm. b) tohoto zákona, neboť příjem žalobkyně ze samostatné výdělečné činnosti nepočítal a v souladu s § 5 odst. 6 větou první zákona č. 117/1995 Sb. jej určil fikcí. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
15. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně